

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 5987/2/2012

SENTINȚA CIVILĂ NR. 621
Ședința publică de la 11.02.2013
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE - Monica Mirela Perjaru
GREFIER - Aliu Cătălina

Pe rol se află pronunțarea asupra acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamantul **Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității** în contradictoriu cu pârâțul **Szep Iuliu** având ca obiect „constatarea calității de colaborator al Securității”.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 28.01.2013, fiind consemnate în cuprinsul încheierii de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea cauzei pentru data de 04.02.2013 și ulterior pentru 11.02.2013, când în aceeași compunere a hotărât următoarele:

CURTEA,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr. 5987/2/2012 la data de 24.07.2012 reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se constate existența calității de colaborator al Securității în ceea ce îl privește pe pârâțul Szep Iuliu, pentru următoarele motive:

În fapt, pârâțul este director general în cadrul Ministerului Culturii și Patrimoniului Național. Conform prevederilor art. 3 lit. g) coroborat cu art. 5 alin. 1 teza II din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/2008 aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității verifică din oficiu, sub aspectul stabilirii calității de lucrător sau colaborator al Securității, persoanele care au candidat în demnitățile sau funcțiile prevăzute la art. 3 lit. b)-h).

Așa cum rezultă și din cuprinsul Notei de Constatăre nr. Dl/1/1159 din 23.05.2012 și din înscrisurile atașate, pârâțul a fost recrutat în 1986, pe când era student la secția pedagogică a Facultății de Compoziție și Muzicologie, sub numele conspirativ „SUCIU”, pentru încadrarea informativă a elementelor naționaliste din cadrul Conservatorului <GH. DIMA> din Cluj. A consfințit colaborarea prin semnarea unui angajament olograf. A fost abandonat în 1979 deoarece a refuzat să colaboreze cu ofițerul care deservea informativ școala unde fusese repartizat ca profesor după terminarea facultății. În 1982, pârâțului i se deschide dosar de urmărire informativă deoarece fusese semnalat cu manifestări ostile la adresa statului român și era în relații cu o etnografă din Republica Populară Ungară, declarată persoană indezirabilă pentru România.

Față de acest ultim aspect reclamantul a făcut următoarea precizare: din construcția textului de lege, cazurile de exonerare ce pot fi invocate în ipoteza constatării calității de colaborator al Securității sunt cele strict prevăzute de art. 2, lit. b, teza II și III din O.U.G. nr. 24/2008 aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, printre acestea nenumărându-se evocarea de către persoana verificată a unor situații în care aceasta s-ar fi aflat în situația de opozant sau chiar de victimă a regimului comunist.

În concluzie, s-a solicitat să se constate existența calității de colaborator al Securității în ceea ce îl privește pe pârât analizând relevanța, în lumina prevederilor art. 2 lit. b din O.U.G. nr. 24/2008 aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, a materialelor furnizate de acesta. După cum se poate observa, norma citată descrie, sub aceeași denumire generică, 3 posibilități de relație cu structurile de represiune ale aparatului comunist, impunând îndeplinirea unor condiții specifice fiecărei categorii.

Astfel, pentru colaborarea prin furnizare de informații trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

1. Informațiile furnizate Securității, indiferent sub ce formă, să se refere la activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist. În legătură cu această primă condiție, se observă că, potrivit cadrului legal, pentru reținerea calității de colaborator al Securității este necesar doar ca materialele probatorii de tipul celor arătate în textele de lege, să se refere la activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist și să vizeze îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Aceasta și pentru că legiuitorul a înțeles să nu condiționeze în niciun fel cadrul în care să se desfășoare activitatea de transmitere de informații.

De asemenea, se observă că interpretarea teleologică a prevederilor art. 2 lit. b duce la concluzia că legiuitorul a urmărit să atribuie calitatea de colaborator al securității, persoanelor care, prin denunțurile lor, nu au menajat interesele celor denunțați, deși puteau, și, mai mult, desconsiderarea acestor interese nu este compatibilă cu principiile moralei publice. În consecință, dacă denunțarea unei conduite era potențial nocivă pentru cel denunțat și, în plus, un astfel de denunț nu și-ar mai avea rostul într-o ordine democratică, rezultă că ne aflăm în fața denunțării unei conduite potrivnice regimului comunist. O interpretare contrară, restrictivă, care ar înțelege prin „atitudini potrivnice regimului” doar manifestarea explicită a dorinței persoanei denunțate de răsturnare a regimului comunist, este de neconceput pentru că ar institui o inegalitate de tratament cu privire la persoane care au denunțat în egală măsură atitudini a căror incriminare era tipică regimurilor dictatoriale. Ambele conduite fac parte din sfera manifestărilor potrivnice regimului întrucât ambele atitudini erau neagreate de regim, îngrădite de acesta și, în schimb, permise într-o ordine democratică.

2. Informațiile prevăzute la punctul 1 să vizeze îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. De asemenea, având în vedere că legea cere numai „vizarea” încălcării unor drepturi, iar nu încălcarea lor propriu-zisă, s-a statuat că atât timp cât informațiile erau apte de a produce o reacție din partea Securității, iar informatorul ar fi trebuit să conștientizeze posibilitatea unei astfel de reacții, condiția vizării încălcării unor drepturi este realizată.

Se circumscriu definiției legale notele informative referitoare la studenta K.E.S., despre care în repetate rânduri pârâtul semnalază că „activează în cadrul cultului baptist și nu face un secret din aceasta”. Ca urmare a acestei informări, pârâtul a fost instruit să o încadreze informativ pentru a afla dacă face propagandă mistică, dacă participă la adunări, precum și dacă încearcă să convertească alți colegi. Respectând instrucțiunile primite, colaboratorul <SUCIU>, „fiind chiar lângă ea și prefăcându-se că doarme”, a observat că aproape fiecare frază din conținutul scrisorii pe care respectiva studentă o scria părinților, era presărată cu expresii religioase. În același sens este și nota din 16.01.1975, în care pârâtul relatează că discutând pe teme religioase cu K.E., aceasta apreciază că poziția cultului baptist față de statul român nu este potrivnică, dar „nici nu există un atașament total ci mai degrabă o poziție de indiferență față de destinele statului”.

Din perspectiva Securității, a conducătorilor comuniști și a potențailor regimului ateu comunist, urmărirea persoanelor care frecventau serviciile divine publice ale unui cult recunoscut, cultul baptist în cazul de față, nu era motivată de caracterul extremist al acestei manifestări de conștiință, ci de faptul că aceste persoane, prin dovedirea acestei fidelități, erau apriori potențiali oponenți ai regimului comunist, datorită binecunoscutului antagonism dintre religie considerată „opiul popoarelor” (vezi teoria filosofică a lui Marx) și ideologia radicală comunistă.

Nu în ultimul rând, a fost semnalat și materialul informativ referitor la studentul N.L., care „în mai multe discuții în cameră făcea comparații între situația social-politică și economică de la noi din țară cu țările occidentale /.../ scoțând în evidență superioritatea acestora din urmă” și care afirma că nivelul de trai și material de la noi din țară este cu mult inferior celui din occident. Delațiunea pârâtului a fost folosită pentru avizarea negativă a studentului respectiv, care „urma să plece într-un turneu artistic în Italia, Franța și Belgia”.

În concluzie, prima condiție impusă de legiuitor pentru reținerea calității de colaborator al Securității prin furnizare de informații este îndeplinită.

Și cea de-a doua condiție este asigurată deoarece nu se poate reține că furnizarea unor informații de asemenea natură nu a fost făcută conștient, având reprezentarea clară a faptului că relatări ca cele prezentate anterior nu rămâneau fără urmări. Altfel spus, prin furnizarea acestor informații, pârâtul a conștientizat că asupra persoanelor la care s-a referit în delațiunile sale se pot lua măsuri de investigare, prin căutarea și obținerea de noi informații despre cel urmărit, fără acordul acestuia (încălcarea dreptului la viață privată) și, prin urmare, a vizat această consecință, în speță, această condiție (vizarea încălcării unor drepturi) nu este doar îndeplinită, ci și depășită, câtă vreme informațiile referitoare la preocupările, activitățile, opiniile, viața personală și religioasă a unor cetățeni ajungeau la cunoștința Securității fără permisiunea celor denunțați. Astfel, încălcarea dreptului la viață privată este efectivă și nu doar

potențială („vizată”, cum cere definiția legală). În concluzie se îndeplinește și ceaialta condiție impusă de legiuitor pentru reținerea calității de colaborator al Securității. În concluzie, informațiile furnizate de pârât au îngădit dreptul la viața privată prevăzut de art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și dreptul la libertatea gândirii și a conștiinței (art. 30 din Constituția României din 1965, coroborat cu art. 18 din Declarația Universală a Drepturilor Omului). De asemenea, delațiunea referitoare la comentariile despre nivelul de trai, a generat avizarea negativă a persoanei care a făcut obiectul delațiunii, îngădindu-i acesteia dreptul la libera circulație (art. 13 din Declarația Universală a Drepturilor Omului).

În drept, au fost invocate disp. art. 3 lit. c, art. 2 lit. b), art. 5 alin. 1, art. 8 lit. a), art. 11 alin. 1, ale Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea 293/2008, coroborate cu art. 31 și art. 35 alin. 5, lit. a din Regulamentul de organizare și funcționare al C.N.S.A.S. adoptat prin Hotărârea nr. 2/2008, precum și pe dispozițiile articolului 112 al Codului de Procedură Civilă.

În dovedirea acțiunii, reclamantul a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

Prin întâmpinare formulată la data de 25.10.2012 pârâtul Szep Iuliu a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată pentru următoarele motive:

1. Nu se poate atribui calificativul blamant unei persoane a cărei întreagă viață dovedește exact contrariul.

Procesul deconspirării Securității ca poliție politică nu este un joc de societate și nici o vânătoare de vrăjitoare. El a fost inițiat ca o necesitate istorică și morală de a se cunoaște adevărații vinovați de susținerea regimului totalitar, prin participarea ocultă dar concretă la abuzurile acestuia de tip represiv.

Ca activitate politică, deconspirarea urmează regulile politicii, dar ca activitate judiciară ea trebuie să urmeze principiile dreptului, orice abatere de la acestea însemnând pași în afara legii.

Tot ca activitate judiciară, deconspirarea se poziționează între două rigori fundamentale: preeminența dreptului, inclusiv sub aspectul neretroactivității legii și respectul drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, inclusiv sub aspectul cumpănirii restrângerilor ce li se pot aduce.

Dacă principala justificare a deconspirării post-factum a practicilor Securității e legată de caracterul abuziv al acesteia, ar fi absurd ca repudierea abuzurilor să prilejuiască noi abuzuri, de data aceasta cu girul instituțiilor statului de drept. Chiar dispariția Securității, în pofida aureolei sale de atotputernic, chiar dezvăluirea activităților sale, în pofida secretului cu care au fost protejate, denotă că abuzurile nici nu sunt eterne, nici nu rămân necunoscute și necondamnate, cel puțin moral. Altfel spus, justificările conjuncturale, inclusiv prin pretextul unor reglementări ori pe fundalul unei retorici publice zgomotoase, nu rezistă și nu pot fi validate pentru un regim democratic corect decât în măsura în care sunt conforme principiilor imuabile ale dreptului.

Toate acestea duc la concluzia necesității ca justiția deconspirării să rămână justiție, adică independentă, imparțială și exercitată cu simțul acut al dreptății.

Aceste comandamente nu sunt teziste ci foarte concrete, pentru că:

• subiecții pasivi ai deconspirării sunt oameni cu drepturi și libertăți egale și reale la fel ca toți ceilalți;

• în perioada verificată pentru deconspirare s-ar putea ca acești subiecți să nu fi încălcat, ci să fi respectat legea;

• nu toți au fost colaboratori zeloși sau cu vocația răului, ci adesea constrânși, ori au fost acceptanți doar aparent;

• mulți au fost adversari crânceni ai regimului, aparenta lor conlucrare făcând parte din regulile luptei;

• Securitatea încerca să-și compromită unii adversari colportând că aceștia sunt colaboratorii ei, fiind ridicul ca instituțiile statului de drept să-i continue înscenările.

Imperativul cumpănirii judicioase a trecutului fiecărui pârât din acțiunile în constatare inițiate de C.N.S.A.S. decurge, de altfel, din litera explicită a Constituției României, adaptată convențiilor, tratatelor și jurisprudenței internaționale. Art.53 din legea fundamentală a statului impune ca restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți să fie supusă următoarelor condiții și rigori:

■ să decurgă din lege;

■ să fie justificată de apărarea anumitor valori sociale, indicate în textul constituțional respectiv;

- să fie necesară într-o societate democratică;
- să fie proporțională cu situația care a determinat-o;
- să evite discriminările;
- să nu aducă atingere dreptului sau libertății supuse restrângerii.

Acestea sunt condiții constituționale complementare, restrângerea exercițiului dreptului sau libertății neputându-se face decât cu respectarea lor integrală.

Atribuirea calificativului de colaborator al Securității are un efect blamant, de marginalizare socială, schimbă în mod defavorabil imaginea publică a persoanei, afectează demnitatea celui în cauză, supunând-o oprobriului public. Toate acestea înseamnă restrângerea concretă a exercițiului unor drepturi și libertăți, atribuirea calificativului alterând beneficiul lor. De aceea trebuie respectate rigorile constituționale.

Acțiunea de față se înscrie în tendința de a se maximaliza prima dintre condițiile impuse ale Constituției (reglementarea prin lege, interpretându-se extensiv la maximum litera și înțelesul acesteia), cu ignorarea completă a celorlalte condiții constituționale. Admiterea unei asemenea acțiuni nu ar însemna decât un verdict nedrept, contrar spiritului și principiilor unui stat democratic, contrar până la urmă însăși spiritului și scopului legii aplicate, care este revanșa morală și nu fabricarea de ostracizări.

Mai pregnant decât mulți alți concetățeni, inclusiv dintre cei care acum se ocupă de deconspirarea Securității, pârâtul a fost și s-a manifestat constant ca un adversar fățiș și decis al regimului totalitar. Drept rezultat, a fost urmărit timp de 7 ani de către Securitate, care a concentrat pentru spionarea pârâtului importante forțe și mijloace până la căderea regimului. Efectul acestei mobilizări se materializează în 2 volume de urmărire informativă, totalizând 285 file.

În comparație cu această poziționare constantă împotriva regimului și în comparație cu încorsetarea pârâtului într-un cadru cu adevărat concentraționar, firavele și neconcludentele probe de „colaborare” cu cei împotriva cărora de fapt lupta sunt de-a dreptul superflue.

2. Justiția statului de drept nu poate continua sarcinile Securității.

În Nota de constatare a Direcției de investigații a instituției reclamante (nr. DI/1/1159/23.05.2012, pagina 9, ultimile 8 rânduri), notă depusă la dosar, sunt redată concluzia și obiectivul pe care și le fixase Securitatea în legătură cu pârâtul astfel:

„Asupra titularului se iau următoarele măsuri:

- În scopul compromiterii obiectivului față de anturajul său, vor fi elaborate măsuri combinate menite a întări convingerea /.../ privind faptul că obiectivul ar colabora cu organele de securitate /.../ 10.09.1986, vol.1, f.77;

- Este avizat negativ pentru participarea la un turneu artistic în URSS, dar în urma scandalului iscat este avizat pozitiv, 17.03.1987, vol.1, f.86

- Este schimbat din funcția de Metodist al Centrului Județean de îndrumare a Creației Artistice de Masă și este angajat profesor la Școala Generală Lunca de Sus, 11.02.1988, vol. 1, f. 111”.

Rezultă clar obiectivul discreditării pârâtului prin acreditarea imaginii sale de colaborator al Securității. Din informațiile deținute rezultă că obiectivul compromiterii pârâtului prin imaginea falsificată de colaborator al Securității a fost urmărit de instituția în cauză cu perfidă, zeloasă și abjectă stăruință, întreruptă doar de răsturnarea regimului.

Așadar, admitând acțiunea în constatare, instanța statului de drept nu ar face decât să preia, să continue, să desăvârșască obiectivul urmărit de Securitate. Poate fi oare acceptat un asemenea rezultat al procesului numai în numele unei aplicări eminentemente formaliste a legii (niciunul în spiritul ei), fără a mai aminti rigorile care completează condițiile restrângerii de drepturi (a se vedea pct.1) ?

Obiectivul discreditării pârâtului prin diversiunea că ar fi colaborator al Securității are 3 semnificații pentru procesul de față:

- a) - instanța statului de drept nu poate executa o misiune restantă a Securității;
- b) - abjecta colportare confirmă cele învederate la pct.1, că pârâtul era un inamic „periculos” pentru regimul totalitar și nu un colaborator;
- c) - Securitatea nu-și putea compromite un colaborator real, dispersând ea însăși o informație cu acest conținut.

Contradicția fiind evidentă, certitudinea campaniei de discreditare excluzând ipoteza colaborării, se înțelege că instanța statului de drept nu poate să continue și să finalizeze o acțiune abuzivă a Securității, încât acțiunea C.N.S.A.S. se cere a fi respinsă.

3. Disproporția dintre îngrădirile certe și îngrădirile presupuse

Problema constituțională a proporționalității rezonabile ce trebuie să existe între restrângerea exercițiului unui drept și efectul urmărit (valoarea socială protejată) este cu atât

mai importantă în materia deconspirării Securității cu cât criteriul deconspirării se leagă de încălcarea unor drepturi și libertăți fundamentale. Legiuitorul a stabilit că nu orice informații divulgate Securității atrag atribuirea calificativului de colaborator, ci numai acele informații „care au vizat îngădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului”.

Jurisprudența în materie atestă tendința instituției reclamante de a lărgi cât mai mult și continuu atât conținutul concret al exercitiului drepturilor presupus vizate, cât și înțelesul predicatului „au vizat”. Într-un proces echitabil e necesar ca și aceste condiții să fie serios cântărite din punctul de vedere al principiului proporționalității. Altminteri, amplul proces al deconspirării, demarat din intenții nobile, se transformă într-o competiție a denigrărilor și răfuieților, într-o „vânătoare de vrăjitoare”. O asemenea analiză nu trebuie să rămână în sfera abstracțiilor sau a speculațiilor, pentru că însuși materialul factic dedus judecării cuprinde la modul concret ceea ce poate fi comparat - restrângerea drepturilor vizate de activitatea delatiționistă, în comparație cu restrângerea drepturilor antrenată prin acțiunea în constatare. Mai mult, în acțiuni cum este cea de față, în care subiectul pârât a fost și s-a manifestat, prioritar și preponderent, ca adversar al Securității, clarificarea alegațiilor despre pretinsa colaborare nu poate evita compararea aspectului concret al drepturilor prelins vizate și conținutul concret al îngădirilor pe care le-a suferit în mod real așa-zisul denunțator. Fără o asemenea operațiune, riscul ca verdictul instanței statului de drept să fie grav disproporțional în comparație cu îngădirile de drepturi provocate de regimul totalitar este foarte mare.

Din cuprinsul acțiunii introductive se desprinde că instituția reclamantă oferă ca temei factic al cererii sale următoarele informații furnizate de pârât:

- că studenta K.E.S., baptistă (cult recunoscut și de statul comunist) a trimis părinților o scrisoare „presărată cu expresii religioase” (pag.3, rândurile 7-8 de jos);
- într-o altă notă se „divulga” opinia aceleiași studente „că poziția cultului baptist față de statul român nu este potrivnică” (pag.3, rândurile 4-5 de jos);
- că studentul N.L. „afirmă că nivelul de trai și material de la noi din țară este cu mult inferior celui din occident” (pag.4, rândul 7).

Din Nota de constatare a Direcției de Investigații a C.N.S.A.S. citată anterior rezultă că pârâtul:

- > a fost supus de către Securitate unei campanii sistematice de compromitere;
- > a fost schimbat dintr-o responsabilitate la nivel județean, corespunzătoare pregătirii sale și trimis profesor în mediul rural;
- > i s-a refuzat viza de a pleca în călătorie în străinătate până și în U.R.S.S.

Pe cât de dovedite sunt persecuțiile la care pârâtul a fost supus de regimul totalitar, pe atât de inconsistente sunt acuzele că ar fi vizat îngădirea drepturilor altora.

4. Nu este dovedit că informațiile divulgate Securității au vizat restrângerea exercitiului unor drepturi și libertăți fundamentale.

Niciunul dintre exemple nu este concludent pentru perspectiva îngădirii unor drepturi și libertăți, după cum urmează:

o Cultul baptist era recunoscut de lege; practicarea lui minimală includea și rostirea ori scrierea unor fraze cu conținut religios, încât „divulgarea” unei asemenea informații nu avea ce să restrângă, mai ales că „denunțatorul” o însoțea cu opinia persoanei „vizate” că bapțiștii sunt loiali statului în care trăiesc;

o Afirmția studentului N.L. că nivelul de trai este mai scăzut în România decât în Occident constituia un truism recunoscut până și în documentele oficiale. Securitatea colecta asemenea afirmații pentru a cunoaște și măsura starea de spirit, însă cunoașterea stării de spirit de către instituțiile specializate ale oricărui stat nu reprezintă prin ea însăși o îngădire a exercitiului unor drepturi și libertăți.

Ca să confere concludență palidelor exemple, în acțiunea introductivă se apelează la 2 tehnici cu totul străine literei legii și scopului demascării poliției politice.

În primul caz - al studentei baptiste - instituția reclamantă recurge la considerații eminamente ideologice. Amintindu-se metafora marxistă că religia ar fi „opiu pentru popor” („opiul popoarelor” în redarea autorului acțiunii) se apreciază că persoanele credincioase „erau apriori potențiali oponenți ai regimului comunist”. Recurgând, după cum și recunoaște, la argumente filosofice, autorul acțiunii transferă procesul deconspirării din sfera justiției în sfera ideologicului. Dar amestecul dintre ideologie și drept nu face decât să reînvie poliția conștiințelor și poliția politică.

Cât privește alegația că „delatiunea referitoare la comentariile despre nivelul de trai a generat avizare negativă a persoanei care a făcut obiectul delatiunii, îngădindu-i acesteia dreptul la libera circulație” (pag.4 ultimele 3 rânduri) aceasta e străină de adevăr. Din probe ce urmează a fi administrate rezultă că N.L. nu a mai plecat în străinătate nu din cauza vreunui

„aviz” negativ generat de pârât, ci pentru că însăși persoana în cauză a renunțat să ceară o asemenea aprobare, știind că are un frate emigrat în occident.

Faptul că instituția reclamantă a forțat la maximum înțelesul înscrisurilor de care a dispus iese și mai bine în evidență cercelându-se toate aceste documente, respectiv toate așa-zisele delațiuni și nu cele 2 firave cu care a exemplificat cererea.

La paginile 5 și 6 din Nota de constatare sunt rezumate (în câte 2-3 rânduri) 20 de note informative atribuite pârâtului. Din întreaga maculatură, Direcția de specialitate a instituției reclamante a reținut că pârâtul a informat despre: activitatea muzicală, despre culegerea unor cântece oarecare, activitatea benignă a unui club, că un student a rămas repentin în vreme ce o studentă s-a pregătit pentru examene, despre pregătirea unui cor cu repertoriu obișnuit. Cele mai „severe” aprecieri sunt că un profesor „nu are suficientă cultură muzicală”.

Banalitatea notelor atestă lipsa dorinței pârâtului de a colabora efectiv, de a furniza informații cu adevărat utile Securității, atitudine confirmată și de regula că atunci când se abandona tema activităților muzicale nesubversive, notele informative conțineau aprecieri și caracterizări exclusiv pozitive, care ameliorau, nu înăspreau atitudinea autorităților față de respectivele persoane. Astfel, despre CM pârâtul precizează că „nu se mai angajează în discuții de natură politică ori naționaliste” (în Nota informativă din 11.12.1973), că „nu mai poartă discuții de politică națională” (în Nota informativă din 28.11.1974), despre K.E. că „nu mai poartă discuții pe teme religioase” (în Nota informativă din 07.11.1974) și tot despre ea că are „comportamentul corect” (în Nota informativă din 28.12.1974) și că „nu încearcă să facă prozelitism” pentru cultul baptist (în Nota informativă din 12.12.1974).

Realizând că pârâtul de fapt îi acoperea de ochii iscoditori ai Securității pe cei despre care era pus să relateze, instituția respectivă, cu știuta-i inerție când era vorba de desistări, a întocmit la data de 27.12.1979 formalitățile interne de scoatere din rețea a colaboratorului „SUCIU”. S-a consfințit astfel și în plan birocratic realitatea faptică a inexistenței unei colaborări reale, de conținut a pârâtului (alias SUCIU) cu Securitatea, făcându-și loc în arhive dovezile raporturilor reale, care au fost de adversitate, ca de la inamic la inamic. Dar instituția reclamantă evită să interpreteze bogatul său material documentar care atestă adevărata semnificație a raporturilor dintre Securitate și pârât.

5. Calificativul de „colaborator” nu poate fi atribuit în urma unei singure informații și aceea irelevantă, înlocuită cu stereotipii fals-doctrinare și pseudo-filosofice, situația de fapt schițată atât de sumar în cererea introductivă cuprind o singură informație cât de cât tangențială cu critica regimului totalitar. (Apartenența la cultul baptist și intonarea cântecelor religioase cu acompaniament la chitară nu poate fi avută în vedere ca țintă a reprimării). Legea definește noțiunea de „colaborator” și prin condiția ca „activitățile sau atitudinile” denunțate să fi fost „potrivnice regimului totalitar comunist”. Potrivnice regimului și nu potrivnice ideologiei, cum încearcă acțiunea să denatureze înțelesul legii.

Rămâne așadar de analizat informația că studentul N.L. compara nivelul de trai din România cu cel din alte țări. S-a învederat supra (pct. 4) că în anii 70 Securitatea colecta asemenea informații pentru a aprecia starea de spirit a populației și nu pentru a declanșa îngrădiri de drepturi pentru fiecare opinant în parte. În plus, rămânerea în urmă a nivelului de trai reprezenta o situație recunoscută și în documentele oficiale, constituind chiar lait - motivul măsurilor economico-sociale trâmțite de regim.

Înțelesul Legii este univoc în sensul că, pentru constatarea judiciară a calificativului blamant de colaborator al Securității informațiile furnizate acelei instituții trebuie să fi vizat îngrădira unor drepturi și libertăți ale omului. Este adevărat că legea nu cere ca îngrădira să fi fost finalizată, ci numai ca pârâtul să fi vizat ca îngrădirea să se producă, dar textul nu poate fi interpretat decât juridic. Este specific domeniului (art.53 din Constituție), că vizarea nu privește drepturile, ci exercițiul acestora. Or instituția reclamantă construiește o doctrină proprie, neconstituțională, vânând vizări de drepturi în metafizica lor. Cu alte cuvinte îndeamnă instanța să porceadă nu la un proces juridic, ci la un proces de intenție, ceea ce e inacceptabil. Este inacceptabil pentru că astfel procesul deconspirării Securității (în înțelesul larg al termenului) devine un proces de recrudescență a scopurilor și practicilor acesteia.

Această interpretare rezultă limpede și din textul specific care sancționează (prin atribuirea calificativului blamant) divulgarea de activități sau atitudini și nu divulgarea de opinii.

Oricare stat este preocupat de a cunoaște permanent și cât mai cuprinzător starea de spirit și opiniile cetățenilor. În cazul regimului totalitar, acest interes era satisfăcut inclusiv prin practica îngrădirii unor drepturi (ascultarea telefoanelor, violarea corespondenței) sau putea conduce la limitarea unor drepturi (dreptul la liberă circulație). Dar nu orice comunicare către Securitate a opiniilor viza asemenea situații. Exprimarea opiniilor, fie și critice, neînsoțită de

activități sau atitudini sancționabile conform Codului penal sau altor legi, nu mai conducea, după anul 1964, la reprimări, la îngrădirea drepturilor fundamentale.

Este de notorietate, iar dacă instituția reclamantă nu a cunoscut această notorietate trebuia să consulte legislația, că în anul 1964 regimul totalitar a adoptat 3 decrete de grațiere colectivă ce au marcat sfârșitul formal al detenției pentru motive politice. Statul totalitar nu și-a pierdut esența dictatorială, însă a exercitat-o în forme noi, prin persuasiune și control, acceptând totodată exprimarea, în anumite limite, a opiniilor critice, mai ales în cadru particular.

Pe plan legislativ, translația de la o formă de totalitarism la alta este marcată de adoptarea Constituției din 1965 care, în articolul 28, consfințea libertatea cuvântului, iar în articolul 30 - libertatea conștiinței. Faptul că prin totalitatea mijloacelor de care dispunea, în special politice și propagandistice, statul echilibra opiniile critice cu o cantitate uriașă de opinii favorabile fictive nu poate fi privit ca o îngrădire individuală a dreptului unui opinant, pentru că acea ofensivă politico-educativă avea loc oricum și în mod continuu.

Legea fundamentală din 1965 (Constituția Republicii Socialiste România), în vigoare și în perioada incidentă acțiunii, consfințea dreptul la opinie. Reclamanta nu indică alte reglementări care să fi fost aplicabile în sensul îngrădirii acestui drept. Nemulțumirea populației care a condus la revolta ei era - în această privință - că nu i se asigurau mijloacele și condițiile exercitării publice a dreptului la opinie de orice fel, dar această limitare faptică nu se înscrie în perspectiva îngrădirii dreptului prin informațiile concrete furnizate de pârât.

În afara faptului că informația nu se înscrie în criteriile stabilite prin lege pentru atribuirea calificativului de „colaborator” (deci pentru a se proceda la o restrângere a exercitiului drepturilor de către instanța statului de drept) condiția este insuficientă și sub aspect cantitativ.

Întregul cuprins al art.2 lit. b) din O.U.G. nr.24/2008, atât în forma inițială, cât și în forma finală, adoptată prin Legea nr.293/2008, arată că legiuitorul a exclus de la constatarea calificativului de colaborator al Securității persoana care a furnizat o singură informație. Se știe din tehnica legislativă a tuturor timpurilor că, atunci când au în vedere inclusiv faptul izolat, normele de drept folosesc exprimări de felul „unul sau mai multe”, „una sau mai multe”. Folosirea substantivelor la plural și acordul verbelor la plural trimit întotdeauna (când norma nu indică numărul minim sau maxim) la cel puțin două fapte, două acte etc. Interpretarea gramaticală prevalează în asemenea situații față de orice alt mod de interpretare. De altfel, în cazul normei la care ne referim și celelalte moduri de interpretare oferă suficiente argumente că legiuitorul nu a înțeles să supună oprobiului public slăbiciunile sporadice izolate, efect al vicisitudinilor regimului. Dar tema discuției din acest capitol nu o reprezintă totalitatea modurilor de interpretare a art.2 lit.b) ci precizia gramaticală a enunțului:

b) „colaborator al Securității - persoana care a furnizat informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității, prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist și care au vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului (...)”. (sublinierile S.A.)

Față de formele gramaticale folosite constant în redactarea textului și în lipsa oricărei alte precizări a legiuitorului, a considera că sancțiunea oprobiului public se poate aplica și pentru o divulgare izolată a unei informații aparent concludente, înseamnă un adaos la lege.

6. Datele privind relația cu Securitatea oferite de instituția reclamantă sunt inexacte.

Instituția reclamantă pretinde că „domnul SZEP a fost recrutat în 1986” (pag.1 rândul 16 - 4 de jos - din acțiune), susținându-se această alegație prin cuprinsul Notei de constatare nr. Di/i/1159/23.05.2012.

Susținerea este incorectă, fiind menită să blocheze perspectiva pârâtului spre una dintre principalele sale apărări (dezvoltate la pct.1), mutând perioada presupusei recrutări exact în perioada 1982 - 1988 în care SZEP IULIU era urmărit intens de Securitate. Până și numele de cod sub care se făcea urmărirea („OPERATORUL”) sugerează că se aveau în vedere atitudinile sale răsperate împotriva regimului totalitar.

În 1986, dată indicată de reclamantă ca fiind a „recrutării”, se împlineau 7 ani de când „colaboratorul” fusese deja scos din rețea pentru refuzul explicit de a colabora. Data reală a aparentei recrutări a fost 26.05.1973, iar instituția reclamantă o evită tocmai pentru că încercarea Securității a fost urmată de insuccesul repetat de a obține de la „colaboratorul” SUCIU informații concludente. Chiar într-unul dintre rapoartele importante ale ofițerului de Securitate (cel din 10.04.1973) se menționează că „datele furnizate (...) nu sunt de valoare operativă”.

Simpla completare a angajamentului, ca și simpla furnizare de informații nescemnificative (care nu întrunesc tripla condiție - a) de a fi privit activități sau atitudini b)

potrivnice regimului totalitar comunist c) care vizau îngrădirea drepturilor și libertăților) nu poate atrage atribuirea calificativului.

Greșita indicare a datei recrutării exprimă fie intenția de a compensa conținutul irelevant al informațiilor furnizate cu impresia pe care o lasă completarea angajamentului, fie superficialitatea demersului judiciar în care suntem implicați de instituția reclamantă.

7. Motivul încercării de recrutare a pârâtului corespunde îndatoririlor constituționale în vigoare.

Cu toate că a fost eșuată prin abținerea sistematică a pârâtului de a oferi informații concludente, acceptarea acestei relații, fie și formal și trecător, nu contravine, ci se înscrie în exigențele statului de drept.

Scopul încercării de recrutare, scop transmis candidatului la recrutare, a fost cunoașterea de către autoritate și a manifestărilor iredentiste, șovine, periculoase pentru unitatea teritorială a statului. Acestea sunt obiective majore, consfințite constituțional, și pentru instituțiile statului de drept, iar pentru cetățenii țării - îndatoriri fundamentale.

Citând din Constituția României disp. art.1 alin.(1), art.2 alin.(2), art.3 alin.(1), art.4 alin.(1) și art.54 alin.(1), pârâtul a arătat că legiuitorul nu putea concepe ca activitatea de deconspirare a Securității să fie atât de ipocrită și de iresponsabilă încât să blameze atitudini ale cetățenilor României necesare și consfințite constituțional și astăzi și oricând va exista statul numit România.

În drept, au fost invocate disp. art.53 din Constituția României, art.6 pgf.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art.20 din Constituția României, art.2 lit. b din O.U.G. nr.24/2008 aprobată cu modificări prin Legea nr.293/2008, art.114 și urm. din Codul de procedură civilă, iar în dovedire s-a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

La termenul de judecată din 12.11.2012 în temeiul disp. art. 167 C.pr.civ. a fost încuviințată proba cu înscrisuri ca fiind pertinentă, concludentă și utilă soluționării cauzei pentru ambele părți, fiind respinse probele cu interogatoriu și martori propuse de pârât ca nefiind utile soluționării cauzei, pentru considerentele expuse în încheierea de ședință de la acea dată.

La ultimul termen de judecată, 28.01.2013, pârâtul a depus la dosar concluzii scrise prin care în esență a reiterat cererea de respingere a acțiunii ca neîntemeiată.

Analizând actele dosarului, instanța apreciază acțiunea ca fiind întemeiată, urmând a o admite astfel cum a fost formulată, pentru următoarele considerente:

Dispozițiile art. 2 lit. b) ale Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/2008, privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, definesc noțiunea de colaborator al Securității ca fiind „persoana care a furnizat informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității, prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist și care au vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului”. Totodată, conform tezei finale a aceluiași text de lege „Colaborator al Securității este și persoana care a înlesnit culegerea de informații de la alte persoane, prin punerea voluntară la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu pe care îl deținea, precum și cei care, având calitatea de rezidenți ai Securității, coordonau activitatea informatorilor”.

Din înscrisurile existente la dosar, reiese că pârâtul Szep Iuliu, sub numele conspirativ „Suciu” conform angajamentului olograf cu care a consimțit la colaborare, a furnizat informații Securității, iar acestea se referă la activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist. În raport de aceste împrejurări, instanța apreciază îndeplinită prima condiție impusă de dispozițiile art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008.

Astfel, cum corect subliniază reclamantul, instanța reține notele informative referitoare la studenta K.E.S. despre care pârâtul semnalează că „activează în cadrul cultului baptist și nu face un secret din aceasta”. Ca urmare a acestei informări, pârâtul a fost instruit să o încadreze informativ pentru a afla dacă face propagandă mistică, dacă participă la adunări, precum și dacă încearcă să convertească alți colegi. Respectând instrucțiunile primite, colaboratorul <SUCIU>, „fiind chiar lângă ea și prefăcându-se că doarme”, a observat că aproape fiecare frază din conținutul scrisorii pe care respectiva studentă o scria părinților, era presărată cu expresii religioase.

În același sens este și nota din 16.01.1975, în care pârâtul relatează că discutând pe teme religioase cu K.E., aceasta apreciază că poziția cultului baptist față de statul român nu este

potrivnică, dar „nici nu există un atașament total ci mai degrabă o poziție de indiferență față de destinele statului”.

De asemenea, din nota informativă datată 26.03.1974, reiese că și cu această ocazie cât și anterior pârâtul a mai relatat despre discuțiile de ordin național în care s-a implicat studentul C.M., de această dată studentul fiind mai rezervat și mai atent în discuții, dar rezervându-și teama că nu i se va da drumul să plece în străinătate la un concurs de muzică întrucât este cunoscută situația fratelui său, plecat în Cehoslovacia și care a trecut în Austria fără aprobare, dar și întrucât „despre el se cunoaște faptul că i-a cam umblat gura”.

Mai reține de asemenea prezenta instanță și materialul informativ referitor la studentul N.L., care „în mai multe discuții în cameră făcea comparații între situația social-politică și economică de la noi din țară cu țările occidentale /.../ scoțând în evidență superioritatea acestora din urmă” și care afirma că nivelul de trai și material de la noi din țară este cu mult inferior celui din occident.

Delațiunea pârâtului a fost folosită pentru avizarea negativă a studentului respectiv, care „urma să plece într-un turneu artistic în Italia, Franța și Belgia”.

A mai relatat pârâtul despre un student că se lansează în discuții filosofice, făcând interpretări necorespunzătoare, iar despre un alt student că apreciază oportunitatea contactarea, antrenarea în rezolvarea unor sarcini și atragerea sa la colaborare.

În raport de aceste aspecte, instanța constată că aspectele relatate de pârât, așa cum au fost mai sus descrise și cum rezultă din actele depuse la dosar, au evidențiat în esență poziția ostilă/alitudinea dușmănoasă a celor urmăriți față de politica partidului și statului, a conducerii acestora, față de regimul comunist, vădind interesul pentru opiniile celor vizați relativ la aspectele menționate, pentru anturajul acestora, pentru opiniile și opțiunile politice ale acestora.

Acest interes, pus în practică prin informarea organelor Securității, coroborat cu urmările ce ar fi putut fi antrenate împotriva celor vizați probează un mecanism specific de supraveghere polițienească extrem de intrusiv în viața privată a celor urmăriți și o grevare a dreptului la viață privată, a exercitării libertății de exprimare, de opinie și de conștiință, a libertății religioase, adică exact a acelor libertăți care conturează personalitatea unui om, care dau măsura demnității acestuia, grevare care – în raport de sistemul de valori al fiecăruia dintre cei vizați – poate echivala cu o suprimare efectivă a acestor libertăți.

Toate aceste acțiuni ale pârâtului ce au implicat urmărirea îndecaproape a vieții unor persoane dar și opiniile acestora, precum și relatarea acestora și a discuțiilor purtate, constituie activități prin care s-au suprimat/îngrădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului, și anume: *dreptul la viață privată*, precum și *dreptul la libertatea de exprimare și libertatea opiniilor*.

Așa cum reiese din toate documentele anexate, activitatea pârâtului se remarcă prin acțiunile ce au ce au avut ca efect îngădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, respectiv dreptul la viață privată prevăzut de art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și dreptul la libertatea gândirii și a conștiinței (art. 30 din Constituția României din 1965, coroborat cu art. 18 din Declarația Universală a Drepturilor Omului). De asemenea, în măsura în care delațiunea referitoare la comentariile despre nivelul de trai a generat avizarea negativă a persoanei care a făcut obiectul delațiunii, a fost îngădrit și dreptul acesteia la libera circulație prevăzut de art. 13 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Constatănd aceste aspecte, rezultă în mod evident că prin activitățile desfășurate, pârâtul a adus atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor, recunoscute și garantate de legislația în vigoare la acea dată, prejudiciind grav statutul persoanelor urmărite.

Reținând modalitatea concretă de colaborare a pârâtului cu organele Securității, informațiile efectiv comunicate în acest context, conform celor de mai sus, este lipsit de relevanță faptul că la un moment dat pârâtul a promovat și reacții contrare politicii partidului, fapt ce a generat constituirea unui dosar de urmărire informativă iar în acest sens promovarea unei campanii de compromitere a obiectivului față de anturajul său.

Prezenta instanță apreciază că se impune admiterea acțiunii și constatarea calității de colaborator a pârâtului pentru perioada 1973 – 1979, fiind lipsită de relevanță în raport de aceasta și de obiectul cauzei perioada 1982 – 1989 pentru care s-a constituit dosar de urmărire a acestuia („Oratorul”).

Prin urmare, față de aceste perioade, sunt lipsite de importanță demersurile Securității în sensul compromiterii pârâtului (pentru a se întări convingerea că pârâtul ar fi colaborat cu organele de securitate; aviz negativ pentru participare la turneu; schimbarea din funcția de metodist al Centrului Județean de Îndrumare a Creației Artistice de Masă) așa cum se subliniază în esență prin întâmpinare și prin concluzii scrise.

Încercarea organelor Securității de discreditare a pârâtului, de compromitere nu prezintă nicio relevanță cu privire la colaborarea voluntară a acestuia într-o perioadă anterioară dată, 1973 – 1979, cu atât mai mult cu cât aceasta nu este contestată în esență.

Această împrejurare este de asemenea irelevantă și deoarece legiuitorul a înțeles să excludă de la calificarea ca și colaborator al Securității numai informațiile furnizate în anumite situații expres și limitativ arătate în textul legii, respectiv:

„Persoana care a furnizat informații cuprinse în declarații, procesele-verbale de interogatoriu sau de confruntare, date în timpul anchetei și procesului, în stare de libertate, de reținere ori de arest, pentru motive politice privind cauza pentru care a fost fic cercetată, fie judecată și condamnată, nu este considerată colaborator al Securității, potrivit prezentei definiții, iar actele și documentele care consemnau aceste informații sunt considerate parte a propriului dosar. Persoanele care, la data colaborării cu Securitatea, nu împliniseră 16 ani, nu sunt avute în vedere de prezenta definiție, în măsura în care se coroborează cu alte probe”.

Informațiile date de pârât prin care acesta denunța activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist și care au vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, conform celor mai sus arătate, nu au fost furnizate în niciuna din ipotezele legale expuse (în timpul unei cercetări sau anterior împlinirii vârstei de 16 ani), încadrându-se pe deplin în tiparul normei prev. de art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008.

Este de observat că prin întâmpinarea depusă la dosar (ori prin alte asemenea înscrisuri prin care a formulat apărări) pârâtul nu a contestat în substanța lor discuțiile redade în notele informative, în rapoartele privind discuțiile avute cu pârâtul ori în referatele sau celelalte acte întocmite de lucrătorii Securității, ceea ce înseamnă că cele redade în scris corespund adevărului.

Arată pârâtul pe de o parte că informațiile pe care le-ar fi furnizat sunt lipsite de periculozitate.

Nu poate fi reținută o astfel de apărare, fiind de notorietate încă de la acel moment urmărirea de către Securitate a persoanelor care frecventau serviciile divine publice ale unui cult precum și a persoanelor ori a posibilităților de a se lua cunoștință despre nivelul și modul de trai din alte state, cu atât mai mult cu cât se susținea superioritatea acestora din urmă față de cele din România.

Este de asemenea neîntemeiată apărarea potrivit căreia nu este dovedit că informațiile divulgate Securității au vizat restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale.

Împrejurarea că se admita practicarea minimală a cultului baptist ori că era un truism recunoscut faptul că nivelul de trai este mai scăzut în România nu înseamnă că aceste aspecte nu erau reprimite de către Securitate, că nu se promova în acest sens o campanie susținută și că astfel de delațiuni nu antrenau consecințe pentru persoanele vizate.

Nu se poate admite că pârâtul nu ar fi conștientizat posibilele consecințe antrenate asupra persoanelor la care s-a referit în relatările sale. Faptul că respectivele delațiuni au vizat restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți rezultă fără îndoială și din faptul că într-un caz concret au și fost efectiv antrenate consecințe, respectiv în cazul studentului N.L. care urma să plece într-un turneu artistic în Italia, Franța, Belgia, pe baza materialului informativ s-a opinat pentru a i se da aviz negativ.

Este desigur irelevant motivul pentru care respectiva persoană nu a mai plecat în străinătate, ceea ce reține instanța este avizul negativ pentru care s-a opinat pe baza materialului informativ.

Mai arată de asemenea pârâtul că nu s-ar putea atribui calificativul de colaborator în urma unei singure informații.

Pe de o parte, potrivit celor de mai sus, instanța reține mai multe delațiuni ale pârâtului, nu doar una.

Pe de altă parte, din disp. art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008 nu se poate interpreta în sensul că trebuie furnizate mai multe informații, prin care să se denunțe activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist și care să fi vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Folosirea pluralului în textul legii este firească întrucât colaborarea cu organele Securității în sensul OUG nr. 24/2008 presupunea, prin ipoteză, o anumită activitate cu desfășurare succesivă în timp, mai precis furnizarea în mod repetat de informații prin note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității.

Aceasta nu înseamnă însă că nu a fost colaborator al Securității, în sensul menționatei legi, persoana care furnizează în mod repetat informații dar numai o singură dată

comunică o informație prin care denunță activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist și care a vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Accasta cu atât mai mult cu cât împotriva persoanei vizate de respectiva delațiune se și iau măsuri represive de către organele Securității, astfel că persoanei îi sunt încălcate de o manieră de neconceput drepturi sau libertăți fundamentale.

Este evident de neacceptat ca o astfel de persoană să nu fie calificată colaborator al Securității pentru că a furnizat o singură dată informații care se încadrează în tiparul normei legale, deși persoana vizată de delațiunea în discuție este serios afectată de o astfel de conduită.

Analizând în continuare apărările pârâtului, împrejurarea că reclamantul arată prin cererea de chemare în judecată că pârâtul ar fi fost recrutat în 1986 nu este suficientă în opinia prezentei instanțe pentru a aprecia drept pertinente susținerile din întâmpinare în sensul că datele privind relația cu Securitatea oferite de instituția reclamantă ar fi inexacte.

Cele două perioade, 1973 – 1979 când pârâtul are nume conspirativ de informator „Suciu” și respectiv 1982 – 1989 când pârâtul are nume conspirativ de urmărire „Oratorul”, sunt clare și rezultă atât din nota de constatare cât și din înscrisurile anexate de reclamant în dovedirea cererii de chemare în judecată și respectiv depuse la cererea pârâtului în probațiune în combatere.

În consecință, instanța reține că și a doua condiție prevăzută de dispozițiile art. 2 lit. b) din OUG 24/2008 este îndeplinită în sensul că prin informațiile furnizate organelor Securității, pârâtul a adus atingere dreptului la viață privată (art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului), dreptului la libertatea gândirii și a conștiinței (art. 30 din Constituția României din 1965 coroborat cu art. 18 din Declarația Universală a Drepturilor Omului), precum și a dreptului la libera circulație (art. 13 din Declarația Universală a Drepturilor Omului).

Pentru aceste considerente, fiind îndeplinite toate condițiile legale evocate anterior, instanța apreciază că prezenta acțiune este întemeiată, urmând a o admite în temeiul art. 11 rap. la art. 2 lit. b) din OUG 24/2008.

În consecință, va constata calitatea de colaborator al Securității în privința pârâtului.

Pentru aceste motive,

**ÎN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

Admite cererea formulată de reclamantul **CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIEREA ARHIVELOR SECURITĂȚII** cu sediul în București, str. Matei Basarab nr. 55-57, sector 3 în contradictoriu cu pârâtul **SZEP IULIU** cu domiciliul în Cluj Napoca, Calea jud. Cluj și cu domiciliul procesual ales la Cab. Av. cu sediul în București, str. sector 5.

Constată calitatea de colaborator al Securității în privința pârâtului Szep Iuliu.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 11.02.2013.

Președinte,
Mirela Monica Băjaru

Grefier,
Cătălina Aliu

